
276. Cecilie Tenfjord Toftby (Presentation)

Fru president! Vi är på väg att lägga pandemin bakom oss. I dag är frågan: Gjorde vi rätt? Vad kunde vi ha gjort bättre? Vad gör vi nästa gång?

Det vi vet är att det nordiska samarbetet har fått sig en knäck. Gränser som förr bara var ett streck på en karta har blivit en oöverstiglig mur. Den självklara nordiska arbetsmarknaden är inte längre självklar.

Sedan 1954 har nordiska invånare fritt fått arbeta i varandras länder. När jag växte upp i Tennfjord reste vi till Trollhättan för att jobba på bilfabrik, och i dag åker svenskarna till Norge. De senaste åren har Norge blivit väldigt beroende av den svenska arbetskraften och det den tillför. Vi behöver varandra. I förra veckan visades dock ett inslag på svensk tv om att svenskarna inte längre vågar åka till Norge för att söka jobb. I dag visade NRK ett inslag om förtvivlade norska arbetsgivare som inte får tillbaka den svenska arbetskraften.

Varför är det så här? Gränserna har öppnats igen; det har vi hört här i dag. Vi pratar jättemycket om hur bra allt ska bli och att vi nu ska tillbaka till det goda nordiska samarbetet. Men problemet, fru president, är att människor inte vågar lita på goda intentioner. Människor vill *veta* att de inte riskerar att bli utan inkomst nästa gång, som de blev den här gången när vi valde att stänga gränserna. De vill veta. De vill försäkra sig om att någon tar ansvar. Och "någon", fru president, är våra regeringar.

Det som måste till är en uppdatering av eller ett tillägg till det avtal som finns mellan våra nordiska länder som tydligt beskriver vilka rättigheter arbetstagare har om regeringarna väljer att stänga gränserna. De goda nordiska relationerna kan inte lagstiftas tillbaka, sa min kollega Kjell-Arne Ottosson, och han har rätt. Men vissa saker kräver tydliga, skriftliga avtal.

Vill vi återupprätta den nordiska arbetsmarknaden måste vi återupprätta tron på den. Det behövs, och jag hoppas att Jonas Gahr Støre tar tåten här.